

Μανούλα! Μανούλα! Η μανούλα κοιμάται κατάχαμα. Κοιμάται πολλή ώρα τώρα. Της χαϊδεύω τα μαλλιά επειδή της αρέσει. Δεν ξυπνάει. Την ταρακουνάω. Μανούλα! Η κοιλίτσα μου πονάει. Είναι πεινασμένη. Αυτός δεν είναι εδώ. Διψάω. Στην κουζίνα τραβάω μια καρέκλα προς τον νεροχύτη και πίνω. Το νερό πιτσιλάει το μπλε πουλόβερ μου. Η μανούλα κοιμάται ακόμα. Μανούλα, ξύπνα! Είναι ξαπλωμένη χωρίς να κουνιέται. Είναι κρύα. Φέρνω την κουβερτούλα μου και σκεπάζω τη μανούλα και ξαπλώνω επάνω στο γλιτσιασμένο πράσινο χαλάκι δίπλα της. Η μανούλα κοιμάται ακόμα. Έχω δύο αυτοκινητάκια. Τρέχουν επάνω στο πάτωμα όπου κοιμάται η μανούλα. Νομίζω πως η μανούλα είναι άρρωστη. Ψάχνω κάτι να φάω. Στο ψυγείο βρίσκω μπιζέλια. Είναι κρύα. Τα τρώω αργά αργά. Κάνουν την κοιλίτσα μου να πονάει. Κοιμάμαι δίπλα στη μανούλα. Τα μπιζέλια τέλειωσαν. Στο ψυγείο υπάρχει κάτι. Μυρίζει παράξενα. Το γλείφω, και η γλώσσα μου κολλάει επάνω του. Το τρώω αργά αργά. Έχει άσχημη γεύση. Πίνω λίγο νερό. Παίζω με τα αυτοκινητάκια μου και κοιμάμαι πλάι στη μανούλα.

Η μανούλα είναι τόσο κρύα και δε λέει να ξυπνήσει. Η πόρτα ανοίγει απότομα. Σκεπάζω τη μαμά με την κουβερτούλα μου. Ήρθε αυτός. *Γαμώτο! Τι σκατά έγινε εδώ; Α, η τρελή, γαμημένη τσούλα. Σκατά. Γαμώτο! Φύγε από μπροστά μου, σκατόπαιδο!* Με κλοτσάει και χτυπάω το κεφάλι στο πάτωμα. Το κεφάλι μου πονάει. Παίρνει τηλέφωνο κάποιον και μετά φεύγει. Κλειδώνει την πόρτα. Είμαι ξαπλωμένος δίπλα στη μανούλα. Το κεφάλι μου πονάει. Είναι εδώ η αστυνομική. Όχι. Όχι. Όχι! Μη με αγγίζεις. Μη με αγγίζεις. Μη με αγγίζεις! Μένω κοντά στη μανούλα. Όχι. Μη με πλησιάζεις! Η αστυνομική κρατάει την κουβερτούλα μου και με αρπάζει. Στριγκλίζω. Μανούλα! Μανούλα! Θέλω τη μανούλα μου. Τα λόγια χάθηκαν. Δεν μπορώ να πω τα λόγια. Η μανούλα δε με ακούει. Δεν έχω άλλα λόγια.

«Κρίστιαν! Κρίστιαν!» Η φωνή της είναι επιτακτική. Τον τραβάει από τα βάθη του εφιάλτη, τα βάθη της απόγνωσής του. «Εδώ είμαι. Εδώ είμαι!»

Ξυπνάει και τη βλέπει να σκύβει επάνω του. Τον αρπάζει από τους ώμους, τον ταρακουνάει, και στο πρόσωπό της είναι χαραγμένη η αγωνία. Τα γαλάζια της μάτια είναι ορθάνοιχτα και γεμάτα δάκρυα.

«Άνα...» Η φωνή του είναι ένας ξέπνοος ψίθυρος, η γεύση του φόβου τού γανιάζει το στόμα. «Εδώ είσαι».

«Φυσικά είμαι εδώ».

«Είδα ένα όνειρο...»

«Το ξέρω. Εδώ είμαι, εδώ είμαι...»

«Άνα...» Μουρμουρίζει το όνομά της και είναι σαν φυλαχτό απέναντι στον μαύρο πνιγηρό πανικό που κυριεύει το σώμα του.

«Σώπα... Εδώ είμαι». Κουλουριάζεται γύρω του, τα μέλη της τον τυλίγουν προστατευτικά, η ζεστασιά της εισχωρεί στο κορμί του διώχνοντας τις σκιές, διώχνοντας τον φόβο. Είναι λιακάδα, είναι φως... Είναι δική του.

«Σε παρακαλώ, ας μην τσακωνόμαστε...» Η φωνή του βγαίνει βραχνή καθώς τυλίγει τα μπράτσα του γύρω της.

«Εντάξει».

«Οι όρκοι. Χωρίς υπακοή. Μπορώ να το δεχτώ. Θα βρούμε έναν τρόπο». Τα λόγια ξεπηδούν βιαστικά από το στόμα του, σ' ένα συνονθύλευμα συγκίνησης και σύγχυσης και άγχους.

«Ναι. Θα βρούμε. Πάντα βρίσκουμε έναν τρόπο...» φιθυρίζει, και τα χείλη της βρίσκονται πάνω στα δικά του, κάνοντάς τον να σωπάσει, γυρίζοντάς τον πίσω στο παρόν.

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΝΑ της πράσινης ομπρέλας κοιτάζω με έναν αναστεναγμό ικανοποίησης τον πιο γαλάζιο, καλοκαιρινά γαλάζιο, μεσογειακά γαλάζιο ουρανό. Ο Κρίστιαν είναι ξαπλωμένος σε μια ξαπλώστρα πλάι μου. Ο άντρας μου –ο σέξι, όμορφος άντρας μου, γυμνός από τη μέση κι επάνω και με ένα κομμένο τζιν– διαβάζει ένα βιβλίο που προβλέπει την κατάρρευση του δυτικού τραπεζικού συστήματος. Απ’ ό,τι λένε, πρόκειται για βιβλίο που σε καθηλώνει. Δεν τον έχω ξαναδεί να κάθεται τόσο αμίλητος. Ποτέ. Μοιάζει περισσότερο με φοιτητή παρά με επιφανή διευθύνοντα σύμβουλο μιας από τις κορυφαίες ιδιόκτητες αμερικανικές εταιρείες.

Στο τελευταίο σκέλος του μήνα του μέλιτος τεμπελιάζουμε κάτω από τον απογευματινό ήλιο στην παραλία ενός ξενοδοχείου στο Μονακό με το εύστοχο όνομα Beach Plaza Monte Carlo, αν και δε μένουμε εδώ. Ανοίγω τα μάτια και ατενίζω την «Ωραία μου Κυρία», που είναι αγκυροβολημένη στο λιμάνι. Μένουμε φυσικά σε μια πολυτελή θαλαμηγό. Ναυπηγημένη το 1928, επιπλέει μεγαλόπρεπη στο νερό, βασίλισσα όλων των θαλαμηγών στο λιμάνι. Θυμίζει κουρδιστό παιδικό παιχνίδι. Ο Κρίστιαν τη λατρεύει – και υποψιάζομαι πως έχει μπει στον

πειρασμό να την αγοράσει. Ειλικρινά τώρα, τα αγόρια και τα παιχνίδια τους.

Ακουμπισμένη στη ράχη της ξαπλώστρας, ακούω το Κρίστιαν Γκρέυ μιξ στο καινούριο μου iPod και λαγοκοιμάμαι στον απογευματινό ήλιο, φέρνοντας νωθρά στο μυαλό μου την πρόταση γάμου του. Ω, η ονειρευμένη πρόταση γάμου του στο λεμβοστάσιο... Σχεδόν μυρίζω την ευωδιά των αγριολούλουδων.

* * *

«Μπορούμε να παντρευτούμε αύριο;» μουρμουρίζει ο Κρίστιαν στο αυτί μου ενώ είμαι ξαπλωμένη επάνω στο στήθος του στο ανθισμένο κιόσκι μέσα στο λεμβοστάσιο, χορτασμένη από τον παθιασμένο μας έρωτα.

«Μμμ...»

«Ναι είναι αυτό;» Ακούω τη γεμάτη ελπίδα έκπληξή του.

«Μμμ...»

«Όχι;»

«Μμμ...»

Νιώθω το χαμόγελό του. «Δεσποινίς Στιλ, μήπως είστε ασυνάρτητη;»

Χαμογελάω. «Μμμ...»

Γελάει και με αγκαλιάζει σφιχτά, φιλώντας με στην κορυφή του κεφαλιού. «Βέγκας λοιπόν! Αύριο».

Ανασηκώνω νυσταγμένα το κεφάλι. «Δε νομίζω πως οι γονείς μου θα ενθουσιάζονταν...»

Ανεβοκατεβάζει τις άκρες των δαχτύλων του στη ραχοκοκαλιά μου, χτυπώντας ελαφρά και χαϊδεύοντάς με απαλά.

«Τι θες, Αναστάζια; Βέγκας; Έναν ανοιχτό γάμο με όλα τα συμπαρομαρτούντα; Πες μου».

«Όχι ανοιχτό... Μόνο φίλους και συγγενείς». Σηκώνω τα μάτια επάνω του, συγκινημένη από τη σιωπηλή ικεσία στα λαμπερά γκριζα μάτια του – τι θέλει;

«Εντάξει». Γνέφει καταφατικά. «Πού;»

Ανασηκώνω τους ώμους.

«Θα μπορούσαμε να το κάνουμε εδώ;» ρωτάει διστακτικά.

«Στο σπίτι των γονιών σου; Δε θα τους πείραζε;»

Ρουθουνίζει. «Η μητέρα μου θα πετούσε στον έβδομο ουρανό...»

«Εντάξει, εδώ. Είμαι σίγουρη πως η μαμά και ο μπαμπάς μου θα το προτιμούσαν».

Μου χαϊδεύει τα μαλλιά. Θα μπορούσα να είμαι πιο ευτυχισμένη;

«Λοιπόν, ορίσαμε το πού. Τώρα το πότε».

«Θα πρέπει σίγουρα να ρωτήσεις τη μητέρα σου».

«Χμμ...» Το χαμόγελο του Κρίστιαν παγώνει. «Της δίνω έναν μήνα και τέρμα. Σε θέλω πάρα πολύ για να περιμένω περισσότερο».

«Κρίστιαν, μ' έχεις... Με είχες εδώ και καιρό. Αλλά εντάξει – έναν μήνα». Τον φιλάω στο στήθος, ένα απαλό, σεμνό φιλή, και του χαμογελάω.

* * *

«Θα καείς...» μου ψιθυρίζει ο Κρίστιαν στο αυτί, διακόπτοντας τον υπνάκο μου.

«Μόνο για σένα...» Του χαρίζω το πιο γλυκό μου χαμόγελο.

Ο απογευματινός ήλιος έχει μετακινηθεί, και βρίσκομαι ολόκληρη κάτω από την εκτυφλωτική λάμψη του. Χαμογελάει αγνά και με μια σβέλτη κίνηση τραβάει την ξαπλώστρα μου στη σκιά της ομπρέλας.

«Μακριά από τον μεσογειακό ήλιο, κυρία Γκρέυ».

«Σας ευχαριστώ για τον αλτρουισμό, κύριε Γκρέυ...»

«Ευχαρίστησή μου, κυρία Γκρέυ, και δεν είμαι καθόλου αλτρουιστής. Αν καείτε, δε θα μπορώ να σας αγγίξω». Ανασηκώνει το φρύδι του, με μάτια που αστράφτουν κεφάλια, και η καρδιά μου λιώνει. «Υποψιάζομαι όμως ότι το ξέρετε και με κοροϊδεύετε».

«Θα έκανα τέτοιο πράγμα;» ρωτάω σιγανά, παριστάνοντας την αθώα.

«Ναι. Θα το έκανες και το κάνεις. Συχνά. Είναι ένα από τα πολλά πράγματα που αγαπάω σε σένα». Σκύβει και με φιλάει, δαγκώνοντας παιχνιδιάρικα το κάτω χείλος μου.

«Ηλπίζα να με τρίψεις με λίγο αντιηλιακό ακόμα...» Στραβομουτσουνιάζω επάνω στα χείλη του.

«Κυρία Γκρέυ, πρόκειται για βρόμικη δουλειά... Μα δεν μπορώ ν' αρνηθώ την προσφορά. Ανασηκώσου!» με διατάζει, και η φωνή του είναι βραχνή.

Υπακούω, και τα δυνατά, ευλύγιστα δάχτυλά του με αλείφουν αργά και σχολαστικά με αντιηλιακό.

«Πραγματικά είσαι πολύ όμορφη. Είμαι τυχερός...» μουρμουρίζει καθώς τα δάχτυλά του περνούν ξυστά από τα στήθη μου απλώνοντας τη λοσιόν.

«Ναι, είστε, κύριε Γκρέυ...» Τον κοιτάζω ψευτοτροπαλά μέσα από τις βλεφαρίδες μου.

«Η σεμνότητα σας πάει, κυρία Γκρέυ. Γυρίστε από την άλλη. Θέλω να περιποιηθώ την πλάτη σας».

Χαμογελώντας, περιστρέφομαι, κι εκείνος μου ξεκουμπώνει το φρικτά ακριβό μπικίνι μου.

«Πώς θα ένιωθες αν ήμουν τόπλες όπως οι άλλες γυναίκες στην παραλία;» ρωτάω.

«Ενοχλημένος» λέει χωρίς δισταγμό. «Ούτε και τώρα

που φοράς τόσο λίγα είμαι και πολύ ευτυχής». Σκύβει και μου ψιθυρίζει στο αυτί. «Μην πιέζεις την τύχη σου...»

«Πρόκληση είναι αυτό, κύριε Γκρέυ;»

«Όχι. Είναι δήλωση γεγονότος, κυρία Γκρέυ».

Αναστενάζω και κουνάω το κεφάλι. Ω, ο Κρίστιαν... Ο δικός μου δεσποτικός, ζηλότυπος, μανιακός με τον έλεγχο Κρίστιαν.

Όταν τελειώνει, με κοπανάει στα πισινά. «Καλή είσαι, τσούπρα...»

Το πανταχού παρόν, μονίμως δραστήριο BlackBerry βουίζει. Κατσουφιάζω, και χαμογελάει αχνά.

«Για τα μάτια μου μόνο, κυρία Γκρέυ...» Ανασηκώνει το φρύδι σε παιχνιδιάρικη προειδοποίηση, μου δίνει άλλη μία στα πισινά και κάθεται ξανά στην ξαπλώστρα του για να απαντήσει στο τηλεφώνημα.

Η εσωτερική μου θεά γουργουρίζει. Απόψε θα μπορούσαμε ίσως να κάνουμε κάποιου είδους σόου για τα μάτια του μόνο. Χαμογελάει με νόημα, ανασηκώνοντας το φρύδι της. Μορφάζω στη σκέψη και παρασύρομαι πάλι στον απογευματινό μου υπνάκο.

«MAM'SELLE? Un Perrier pour moi, un Coca-Cola light pour ma femme, s'il vous plait. Et quelque chose à manger... Laissez-moi voir la carte».

Χμμ... Ο Κρίστιαν με τα άπταιστα γαλλικά του με ξυπνάει. Οι βλεφαρίδες μου τρεμοπαίζουν στο εκτυφλωτικό φως του ήλιου και βλέπω τον Κρίστιαν να με παρακολουθεί, ενώ μια κοπέλα με λιβρέα απομακρύνεται, κρατώντας ψηλά τον δίσκο της, με την ψηλή ξανθιά αλογοουρά της να ταλαντεύεται προκλητικά.

«Διψάς;» ρωτάει.

«Ναι...» μουρμουρίζω νυσταγμένα.

«Θα μπορούσα να σε παρακολουθώ όλη μέρα. Κουρασμένη;»

Κοκκινίζω. «Δεν κοιμήθηκα και πολύ χτες βράδυ...»

«Ούτε κι εγώ!» Χαμογελάει, αφήνει το BlackBerry και σηκώνεται. Το σορτσάκι του είναι λίγο κατεβασμένο και εφαρμόζει με κείνο τον τρόπο, αφήνοντας να φαίνεται από κάτω το μαγιό του.

Ο Κρίστιαν πετάει το σορτσάκι και τις σαγιονάρες, και χάνω τον ειρμό των σκέψεών μου. «Έλα να κολυμπήσουμε μαζί». Απλώνει το χέρι του και τον κοιτάζω ζαλισμένη. «Να κολυμπήσουμε;» επαναλαμβάνει με εύθυμο ύφος, γέροντας το κεφάλι του στο πλάι.

Καθώς δεν αντιδρώ, κουνάει αργά το κεφάλι του.

«Νομίζω πως χρειάζεσαι κλήση αφύπνισης!» Ορμάει ξαφνικά και με σηκώνει στα χέρια του, ενώ εγώ στριγκλίζω, περισσότερο από έκπληξη παρά φόβο.

«Κρίστιαν! Άσε με κάτω!» τσιρίζω.

Κρυφογελάει. «Μόνο στη θάλασσα, μωρό μου...»

Κάμποσοι από κείνους που είναι ξαπλωμένοι στην παραλία παρακολουθούν με κείνη την αφηρημένη αδιαφορία, τόσο τυπική, συνειδητοποιώ τώρα, των Γάλλων την ώρα που ο Κρίστιαν με κουβαλάει γελώντας έως τη θάλασσα και μπαίνει τσαλαβουτώντας.

Σφίγγω τα μπράτσα γύρω από τον λαιμό του. «Δε θα τολμήσεις...» λέω με κομμένη την ανάσα, προσπαθώντας να πνίξω τα χάχανά μου.

Χαμογελάει. «Ω Άνα, μωρό μου... Δεν έμαθες τίποτα στον λίγο καιρό που γνωριζόμαστε;»

Με φιλάει και επωφελούμαι, περνώντας τα δάχτυλα από τα μαλλιά του, αρπάζοντας δύο τούφες και ανταποδίδοντας το φιλί του ενώ εισβάλλω με τη γλώσσα στο στόμα του. Παίρνει απότομη ανάσα και γέρνει προς τα

πίσω, με μάτια θολά και επιφυλακτικά.

«Ξέρω το παιχνίδι σου...» ψιθυρίζει και βυθίζεται αργά στο δροσερό, καθαρό νερό παίρνοντάς με μαζί του, ενώ τα χείλη του βρίσκουν πάλι τα δικά μου.

Η ψύχρα της Μεσογείου ξεχνιέται γρήγορα καθώς τυλίγομαι γύρω από τον άντρα μου. «Νόμιζα πως ήθελες να κολυμπήσεις...» μουρμουρίζω επάνω στο στόμα του.

«Μου αποσπάζ την προσοχή». Ο Κρίστιαν περνάει τα δόντια του ξυστά από το κάτω χείλος μου. «Αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι θέλω τους καλούς ανθρώπους του Μόντε Κάρλο να δουν τη γυναίκα μου να γίνεται έρμαιο του πάθους...»

Περνάω τα δόντια από το σαγόني του, με τα αξύριστα γένια του να γαργαλούν τη γλώσσα μου, χωρίς να δίνω δεκάρα για τους καλούς ανθρώπους του Μόντε Κάρλο.

«Άνα...» μουγκρίζει. Τυλίγει την αλογοουρά μου γύρω από τον καρπό του και τραβάει απαλά, γέροντας το κεφάλι μου προς τα πίσω, εκθέτοντας τον λαιμό μου. Αφήνει φιλιά από το αυτί έως τον λαιμό μου. «Να σε πάρω μέσα στη θάλασσα;» προσθέτει σιγανά.

«Ναι...» ψιθυρίζω.

Ο Κρίστιαν τραβιέται και με κοιτάζει με μάτια ζεστά, παθιασμένα και εύθυμα. «Κυρία Γκρέυ, είστε αχόρταγη και πολύ ξεδιάντροπη... Τι είδους τέρας δημιούργησα;»

«Ένα τέρας που σου ταιριάζει. Θα με ήθελες αλλιώς;»

«Σε θέλω με όποιον τρόπο μπορώ να σ' έχω, το ξέρεις αυτό. Μα όχι αυτήν τη στιγμή. Όχι με θεατές». Κουνάει το κεφάλι δείχνοντας προς την ακτή.

Τι;

Όπως ήταν αναμενόμενο, διάφοροι από κείνους που είναι ξαπλωμένοι στον ήλιο εγκαταλείπουν την αδιαφορία τους και τώρα μας παρατηρούν με ενδιαφέρον. Ξαφ-

νικά ο Κρίστιαν με αρπάζει από τη μέση και με πετάει στον αέρα, αφήνοντάς με να πέσω στο νερό και να βουλιάξω κάτω από τα κύματα στη μαλακή άμμο. Αναδύομαι ξανά στην επιφάνεια βήχοντας, φτύνοντας και χαχανίζοντας.

«Κρίστιαν!» τον αποπαίρνω αγριοκοιτάζοντάς τον. Νόμιζα πως θα κάναμε έρωτα στη θάλασσα... Και θα σημειώναμε άλλη μία πρώτη φορά.

Δαγκώνει το χείλος του για να πνίξει το γέλιο. Τον πιτσιλάω και με πιτσιλάει κι εκείνος αμέσως.

«Έχουμε όλη τη νύχτα...» λέει χαμογελώντας σαν ανόητος. «Τα λέμε, μωρό μου». Βουτάει κάτω από το νερό και ξαναβγαίνει στην επιφάνεια ένα μέτρο πιο πέρα. Μετά, με μια ρευστή, γεμάτη χάρη κίνηση, απομακρύνεται κολυμπώντας από την ακτή, από μένα.

Να πάρει! Ο παιχιδιάρης, σκανδαλιάρης Πενήντα! Προστατεύω τα μάτια μου από τον ήλιο και τον παρακολουθώ να ξεμακραίνει. Είναι τόσο πειραχτήρι... Τι μπορώ να κάνω για να τον φέρω πίσω; Όσο κολυμπάω προς την ακτή, σκέφτομαι τις επιλογές μου.

Στις ξαπλώστρες έχουν έρθει τα ποτά μας, και πίνω μια γρήγορη γουλιά κόκα κόλα light. Ο Κρίστιαν είναι μια αμυδρή κηλίδα στο βάθος.

Χμμ... Ξαπλώνω μπρούμυτα, και πασπατεύοντας το κούμπωμα, βγάζω το σουτιέν του μπικίνι μου και το πετάω στα τυφλά επάνω στην ξαπλώστρα του Κρίστιαν. Ορίστε... Να πόσο ξεδιάντροπη μπορώ να γίνω, κύριε Γκρέυ. Άρπα την. Κλείνω τα μάτια και αφήνω τον ήλιο να ζεστάνει το δέρμα μου... Να ζεστάνει τα κόκαλά μου. Και παρασύρομαι από τη ζεστασιά του, ενώ οι σκέψεις μου γυρίζουν στη μέρα του γάμου μου.

* * *

«Μπορείς να φιλήσεις τη νύφη!» αναγγέλλει ο αιδεσιμότατος Γουόλς.

Χαμογελάω πλατιά στον άντρα μου.

«Επιτέλους είσαι δική μου...» ψιθυρίζει και με τραβάει στην αγκαλιά του φιλώντας με σεμνά στα χείλη.

Είμαι παντρεμένη. Είμαι η κυρία Κρίστιαν Γκρέυ. Είμαι ζαλισμένη από τη χαρά.

«Είσαι όμορφη, Άνα...» μουρμουρίζει και χαμογελάει, με μάτια που λάμπουν από αγάπη και κάτι πιο σκοτεινό, κάτι καυτό... «Μην αφήσεις κανέναν να σου βγάλει το νυφικό εκτός από μένα. Κατάλαβες;» Το χαμόγελό του καίει στους εκατό βαθμούς καθώς οι άκρες των δαχτύλων του κατεβαίνουν αργά στο μάγουλό μου, πυρπολώντας το αίμα μου.

Ανάθεμά με... Πώς το κάνει ακόμα κι εδώ, με όλους αυτούς να μας κοιτάζουν;

Γνέφω βουβά. Χριστέ μου – ελπίζω να μην μπορεί κανείς να μας ακούσει. Ευτυχώς, ο αιδεσιμότατος Γουόλς έχει κάνει διακριτικά πίσω. Ρίχνω μια ματιά στο πλήθος που έχει συγκεντρωθεί φορώντας τα καλά του... Η μαμά μου, ο Ρέυ, ο Μπομπ και οι Γκρέυ χειροκροτούν. Ακόμα και η Κέιτ, η κουμπάρα μου, εκθαμβωτική με το απαλό ροζ φόρεμά της δίπλα στον κουμπάρο του Κρίστιαν, τον Έλλιοτ. Ποιος να το έλεγε πως ο Έλλιοτ θα μπορούσε να γίνει τόσο σένιος. Όλοι έχουν τεράστια, πλατιά χαμόγελα – εκτός από την Γκρέις, που κλαίει με χάρη σ' ένα κομφό λευκό μαντίλι.

«Έτοιμη για γλέντι, κυρία Γκρέυ;» μουρμουρίζει ο Κρίστιαν χαρίζοντάς μου το συνεσταλμένο του χαμόγελο.

Λιώνω. Είναι θεϊκός μέσα σ' ένα απλό μαύρο σμόκιν με ασημί γιλέκο και γραβάτα. Είναι τόσο κομψός...

«Πιο έτοιμη δε γίνεται!» Χαμογελάω, εντελώς χαζά.

Αργότερα η γαμήλια δεξίωση είναι στο φόρτε της... Ο Κάρρικ και η Γκρέις δίνουν ρέστα. Έχουν στήσει πάλι την τέντα με θέα προς τον κόλπο και την έχουν διακοσμήσει όμορφα σε απαλό ροζ, ασημί και ιβουάρ, αφήνοντας ανοιχτά τα πλαϊνά. Έχουμε την τύχη να είναι καλός ο καιρός, και οι τελευταίες αχτίδες του ήλιου λάμπουν πάνω από το νερό. Στη μια άκρη της τέντας υπάρχει μια πίστα, στην άλλη ένας πλούσιος μπουφές.

Ο Ρέυ και η μητέρα μου χορεύουν και γελούν. Η αίσθηση βλέποντάς τους μαζί είναι γλυκόπικτη. Ελπίζω ο Κρίστιαν κι εγώ να κρατήσουμε περισσότερο. Δεν ξέρω τι θα έκανα αν με άφηνε. Όποιος βιάζεται σκοντάφτει. Το ρητό με στοιχειώνει.

Η Κέιτ είναι πλάι μου, πολύ όμορφη μέσα στο μακρύ μεταξωτό φόρεμά της. Μου ρίχνει μια ματιά και κατσουφιάζει.

«Ει, υποτίθεται πως αυτή είναι η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής σου!» με αποπαίρνει.

«Είναι...» ψιθυρίζω.

«Άνα, τι συμβαίνει; Παρακολουθείς τη μαμά σου και τον Ρέυ;»

Γνέφω θλιμμένα.

«Είναι ευτυχισμένοι».

«Πιο ευτυχισμένοι χωρίς».

«Έχεις αρχίσει να έχεις αμφιβολίες;» ρωτάει ανήσυχη.

«Όχι, καθόλου. Απλώς... Τον αγαπάω τόσο πολύ». Παγώνω, ανίκανη ή απρόθυμη να εκφράσω τους φόβους μου.

«Άνα, είναι προφανές ότι σε λατρεύει. Ξέρω πως το ξεκίνημα της σχέσης σας ήταν ασυνήθιστο, μα είδα πόσο ευτυχισμένοι ήσαστε και οι δύο τον τελευταίο μήνα!» Μου αρπάζει τα χέρια και τα ζουλάει. «Άλλωστε, τώρα είναι πολύ αργά...» προσθέτει με ένα χαμόγελο.

Χαχανίζω. Βασίσου στην Κέιτ για να σου επισημάνει το προφανές. Με τραβάει σ' ένα Σπέσιαλ Αγκάλιασμα της Κάθριν Κάβανο.

«Άνα, θα είσαι μια χαρά. Κι αν πειράξει έστω και μία τρίχα από τα μαλλιά σου, θα έχει να κάνει μαζί μου!» Με αφήνει και χαμογελάει σε κάποιον πίσω μου.

«Γεια σου, μωρό μου...» Ο Κρίστιαν τυλίγει τα μπράτσα γύρω μου αιφνιδιάζοντάς με και με φιλάει στον κρόταφο. «Κέιτ» τη χαιρετάει. Εξακολουθεί να είναι ψυχρός απέναντί της, ακόμα κι έπειτα από έξι εβδομάδες.

«Γεια σου και πάλι, Κρίστιαν. Πάω να βρω τον κουμπάρο σου, που τυχαίνει να είναι και ο καλός μου!» Μας χαμογελάει και κατευθύνεται προς τον Έλλιοτ, που τα πίνει μαζί με τον αδερφό της, τον Ίθαν, και τον φίλο μας τον Χοσέ.

«Ωρα να φεύγουμε...» μουρμουρίζει ο Κρίστιαν.

«Κιόλας; Είναι το πρώτο μου πάρτι όπου δε με νοιάζει να βρίσκομαι στο επίκεντρο της προσοχής...» Κάνω μεταβολή μέσα στην αγκαλιά του για να τον κοιτάξω καταπρόσωπο.

«Σου αξίζει να βρίσκεσαι στο επίκεντρο. Είσαι εκθαμβωτική, Αναστάζια!»

«Το ίδιο κι εσύ».

Χαμογελάει, και η έκφρασή του γίνεται πιο ζεστή. «Αυτό το όμορφο φόρεμα σου πάει...»

«Αυτό το παλιόπραμα;» Κοκκινίζω από ντροπή και τραβάω τη λεπτεπίλεπτη δαντελένια γαρνιτούρα του απλού εφαρμοστού νυφικού που μου σχεδίασε η μητέρα της Κέιτ. Μου αρέσει που η δαντέλα καλύπτει απλώς τον ώμο – σεμνά αλλά και δελεαστικά, ελπίζω.

Σκύβει και με φιλάει. «Πάμε. Δε θέλω να σε μοιράζομαι άλλο με όλους αυτούς τους ανθρώπους».

«Μπορούμε να την κοπανήσουμε από τον ίδιο μας τον γάμο;»

«Μωρό μου, δικό μας είναι το πάρτι και μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε. Κόψαμε την τούρτα. Κι αυτήν τη στιγμή θα ήθελα να σ' αρπάξω και να σε πάρω μακριά, για να σ' έχω καταδική μου!»

Χαχανίζω. «Θα μ' έχετε για μια ολόκληρη ζωή, κύριε Γκρέυ!»

«Πολύ χαίρομαι που το ακούω, κυρία Γκρέυ...»

«Α, ώστε εδώ είστε εσείς οι δύο, πιτσουνάκια μου...»

Αναστενάζω από μέσα μου... Η μητέρα της Γκρέις μάς ανακάλυψε.

«Κρίστιαν χρυσό μου – ακόμα έναν χορό με τη γιαγιά σου;»

Ο Κρίστιαν σουφρώνει τα χείλη. «Φυσικά, γιαγιά...»

«Κι εσύ, όμορφη Αναστάζια, πήγαινε να κάνεις ευτυχημένο έναν γέρο – χόρεψε με τον Θίο».

«Τον Θίο, κυρία Τρεβέλυαν;»

«Τον παππού Τρεβέλυαν. Και νομίζω πως μπορείς να με φωνάζεις γιαγιά. Τώρα εσείς οι δύο πρέπει να στρωθείτε για τα καλά στη δουλειά για τα δισέγγονά μου. Δε θ' αντέξω πολύ καιρό ακόμα...» Μας χαρίζει ένα ανυπόκριτο χαμόγελο.

Ο Κρίστιαν ανοιγοκλείνει με φρίκη τα βλέφαρα. «Έλα, γιαγιά» λέει πιάνοντάς τη βιαστικά από το χέρι και οδηγώντας τη στην πίστα. Γυρίζει να με κοιτάξει, πραγματικά μωτρωμένος, και υψώνει το βλέμμα του στον ουρανό. «Τα λέμε, μωρό μου...»

Καθώς προχωράω προς το μέρος του παππού Τρεβέλυαν, με διπλωώνει ο Χοσέ.

«Δε θα σου ζητήσω άλλον χορό. Νομίζω πως έχω μονοπωλήσει ήδη πολύ από τον χρόνο σου στην πίστα...»

Χαίρομαι που σε βλέπω ευτυχισμένη. Πάντως μιλάω σοβαρά, Άνα. Θα είμαι εδώ αν με χρειαστείς...»

«Χοσέ, σ' ευχαριστώ. Είσαι καλός φίλος».

«Το εννοώ!» Τα σκούρα μάτια του λάμπουν γεμάτα ειλικρίνεια.

«Το ξέρω ότι το εννοείς. Σ' ευχαριστώ, Χοσέ. Τώρα με συγχωρείς – έχω ραντεβού με έναν γέρο».

Ζαρώνει σαστισμένος το μέτωπό του.

«Τον παππού του Κρίστιαν» διευκρινίζω.

Χαμογελάει. «Καλή τύχη με τον παππού, Άνι. Καλή τύχη σε όλα!»

«Ευχαριστώ, Χοσέ».

Μετά τον χορό μου με τον πάντα γοητευτικό παππού του Κρίστιαν, στέκομαι δίπλα στην μπαλκονόπορτα, παρακολουθώντας τον ήλιο να χαμηλώνει αργά πάνω από το Σιάτλ, ρίχνοντας ζωηρές πορτοκαλιές και γαλαζοπράσινες σκιές στον κόλπο.

«Πάμε!» με πιέζει ο Κρίστιαν.

«Πρέπει ν' αλλάξω». Τον πιάνω από το χέρι, θέλοντας να τον τραβήξω μέσα από την μπαλκονόπορτα και να τον ανεβάσω επάνω μαζί μου.

Σκυθρωπιάζει χωρίς να καταλαβαίνει και τραβάει απαλά το χέρι μου σταματώντας με.

«Νόμιζα πως ήθελες να είσαι εσύ αυτός που θα μου βγάλει το νυφικό» εξηγώ.

Τα μάτια του φωτίζονται. «Σωστά!» Μου χαμογελάει λάγνα. «Αλλά δεν πρόκειται να σε γδύσω εδώ. Δε θα φεύγαμε μέχρι... Δεν ξέρω...» Ανεμίζει τα μακριά του δάχτυλα αφήνοντας την πρόταση μισοτελειωμένη, αλλά το νόημα είναι ξεκάθαρο.

Κοκκινίζω και ελευθερώνω το χέρι του.

«Και ούτε να κατεβάσεις τα μαλλιά σου...» μουρμου-

ρίζει απειλητικά.

«Μα...»

«Δεν έχει μα, Αναστάζια. Είσαι όμορφη. Και θέλω να είμαι αυτός που θα σε γδύσει.»

Ω... Κατσουφιάζω.

«Ετοίμασε τα ρούχα που θα φορέσεις στο ταξίδι!» με προστάζει. «Θα τα χρειαστείς. Την κανονική βαλίτσα μας την έχει ο Τέυλορ».

«Εντάξει.»

Τι έχει σχεδιάσει; Δε μου έχει πει πού θα πάμε. Για την ακρίβεια, δε νομίζω πως ξέρει κανείς πού θα πάμε. Ούτε η Μία ούτε η Κέιτ κατάφεραν να του εκμαιεύσουν την πληροφορία. Επιστρέφω εκεί κοντά όπου περιφέρονται η μητέρα μου και η Κέιτ.

«Δε θ' αλλάξω.»

«Τι;» λέει η μητέρα μου.

«Ο Κρίστιαν δε θέλει ν' αλλάξω...» Ανασηκώνω τους ώμους λες κι αυτό εξηγεί τα πάντα.

Το μέτωπό της προς στιγμήν ζαρώνει. «Δεν υποσχέθηκες να υπακούς...» μου υπενθυμίζει με τακτ.

Η Κέιτ προσπαθεί να μεταμφιέσει το ρουθούνισμά της σε βήχα. Την κοιτάζω στενεύοντας τα μάτια. Ούτε αυτή ούτε η μητέρα μου ξέρουν για τον καβγά που κάναμε ο Κρίστιαν κι εγώ σχετικά με αυτό το θέμα. Δε θέλω να αναβιώσω τη διαφωνία. Χριστέ μου... Τα μούτρα που μπορεί να κατεβάσει ο Πενήντα μου... Και οι εφιάλτες που έχει. Η ανάμνηση είναι τρομακτική.

«Το ξέρω, μαμά, αλλά του αρέσει αυτό το φόρεμα και θέλω να τον ευχαριστήσω.»

Η έκφρασή της μαλακώνει. Η Κέιτ υψώνει το βλέμμα στον ουρανό και απομακρύνεται με τρόπο, για να μας αφήσει μόνες.

«Είσαι τόσο όμορφη, αγάπη μου...» Η Κάρλα στερεώνει τρυφερά ένα τσουλούφι από τα μαλλιά μου και μου χαϊδεύει το πιγούνι. «Είμαι τόσο περήφανη για σένα, γλυκιά μου... Θα κάνεις τον Κρίστιαν πολύ ευτυχισμένο». Με τραβάει στην αγκαλιά της.

Ω μαμά...

«Δεν το πιστεύω πόσο μεγάλη φαίνεσαι αυτήν τη στιγμή. Ξεκινάς μια καινούρια ζωή... Απλώς να θυμάσαι πως οι άντρες είναι από άλλον πλανήτη και θα είσαι μια χαρά».

Χαχανίζω. Πού να ήξερε πως ο Κρίστιαν είναι από άλλο σύμπαν.

«Ευχαριστώ, μαμά.»

Ο Ρέυ έρχεται κοντά μας, χαμογελώντας μας γλυκά. «Έκανες ένα όμορφο κοριτσάκι, Κάρλα!» λέει και τα μάτια του λάμπουν από περηφάνια. Φαίνεται τόσο κομψός μέσα στο μαύρο σμόκιν και το απαλό ροζ γιλέκο του.

Δάκρυα τσούζουν τα μάτια μου. Οχ, όχι... Μέχρι στιγμής κατάφερα να μην κλάψω.

«Κι εσύ την πρόσεχες και τη βοήθησες να μεγαλώσει, Ρέυ...» Η φωνή της Κάρλα είναι νοσταλγική.

«Και απόλαυσα κάθε στιγμή. Είσαι καταπληκτική νύφη, Άνι...» Ο Ρέυ στερεώνει το ίδιο τσουλούφι πίσω από το αυτί μου.

«Ω μπαμπά...» Πνίγω ένα αναφιλητό και με αγκαλιάζει με τον σύντομο, αδέξιο τρόπο του.

«Και θα γίνεις καταπληκτική σύζυγος...» ψιθυρίζει, και η φωνή του είναι βραχνή.

Όταν μ' αφήνει, ο Κρίστιαν βρίσκεται πάλι δίπλα μου.

Ο Ρέυ τού σφίγγει ζεστά το χέρι. «Να μου προσέχεις το κορίτσι μου, Κρίστιαν...»

«Αυτό σκοπεύω να κάνω, Ρέυ. Κάρλα». Γνέφει στον

πατριό μου και φιλάει τη μητέρα μου.

Οι υπόλοιποι καλεσμένοι έχουν σχηματίσει μια μεγάλη ανθρώπινη αψίδα έως το μπροστινό μέρος του σπιτιού.

«Έτοιμη;» ρωτάει ο Κρίστιαν.

«Ναι».

Πιάνοντάς με από το χέρι, με οδηγεί κάτω από τα τεντωμένα χέρια του πλήθους, ανάμεσα στις ευχές και στα συγχαρητήρια των καλεσμένων, που μας λούζουν με ρύζι. Στην άκρη της αψίδας μάς περιμένουν με χαμόγελα και αγκαλιές η Γκρέις και ο Κάρρικ. Μας αγκαλιάζουν και μας φιλούν και τους δύο. Η Γκρέις είναι ξανά συγκινημένη καθώς τους αποχαιρετάμε βιαστικά.

Ο Τέυλор περιμένει να μας πάρει με το Audi SUV. Καθώς ο Κρίστιαν μού κρατάει ανοιχτή την πόρτα, γυρίζω και πετάω την ανθοδέσμη με τα άσπρα και ροζ τριαντάφυλλα στο συγκεντρωμένο πλήθος των νεαρών γυναικών. Η Μία τη σηκώνει θριαμβευτικά, χαμογελώντας πλατιά.

Μπαίνω στο SUV γελώντας με το παράτολμο πιάσιμο της Μία, και ο Κρίστιαν σκύβει να μαζέψει την άκρη του νυφικού μου. Μόλις μπαίνω στο αυτοκίνητο με ασφάλεια, χαιρετάει τον κόσμο που περιμένει.

Ο Τέυλор του κρατάει ανοιχτή την πόρτα. «Συγχαρητήρια, κύριε».

«Ευχαριστώ, Τέυλор» αποκρίνεται ο Κρίστιαν και κάθεται πλάι μου.

Ο Τέυλор ξεκινάει, ενώ οι καλεσμένοι λούζουν το αυτοκίνητο με ρύζι. Ο Κρίστιαν με αρπάζει από το χέρι και μου φιλάει τις αρθρώσεις.

«Μέχρι εδώ καλά, κυρία Γκρέυ;»

«Μέχρι εδώ υπέροχα, κύριε Γκρέυ. Πού πάμε;»

«Στο Σι Τακ» απαντάει λιτά και χαμογελάει σαν

σφίγγα.

Χμμμ... Τι σχεδιάζει;

Ο Τέυλор δεν κατευθύνεται προς τον τερματικό σταθμό αναχωρήσεων όπως περιμένω, αλλά περνάει μια πύλη ασφαλείας και μπαίνει απευθείας στον διάδρομο απογείωσης. Τι; Και μετά το βλέπω – το τζετ του Κρίστιαν... *Grey Enterprises Holdings, Inc.* με μεγάλα μπλε γράμματα στην άτρακτό του.

«Μη μου πεις ότι θα κάνεις πάλι κατάχρηση εταιρικής περιουσίας...»

«Ω, το ελπίζω, Αναστάζια!» Ο Κρίστιαν χαμογελάει.

Ο Τέυλор σταματάει το Audi στη βάση της σκάλας που οδηγεί στο αεροπλάνο και πηδάει έξω, για να ανοίξει την πόρτα του Κρίστιαν. Κάνουν μια σύντομη συζήτηση, ύστερα ο Κρίστιαν μού ανοίγει την πόρτα – και αντί να παραμερίσει για να μου κάνει χώρο να βγω, σκύβει και με σηκώνει.

Ποπό! «Τι κάνεις;» τσιρίζω.

«Σε κουβαλάω πάνω από το κατώφλι» απαντάει.

«Ω...» Στο σπίτι δεν υποτίθεται πως γίνεται αυτό;

Με ανεβάζει χωρίς προσπάθεια στη σκάλα, και ο Τέυλор ακολουθεί με το βαλιτσάκι μου. Το αφήνει στο κεφαλόσκαλο και επιστρέφει στο Audi. Μέσα στον χώρο επιβατών αναγνωρίζω τον Στέφαν, τον πιλότο του Κρίστιαν, με τη στολή του.

«Καλώς ορίσατε στο σκάφος, κύριε. Κυρία Γκρέυ!» λέει χαμογελώντας.

Ο Κρίστιαν με αφήνει και σφίγγει το χέρι του Στέφαν. Δίπλα στον Στέφαν στέκεται μια γυναίκα με σκούρα μαλλιά γύρω στα... Πόσο να είναι; Τριάντα; Φοράει κι αυτή στολή.

«Συγχαρητήρια και στους δύο!» συνεχίζει ο Στέφαν.